

Nr 68.

Av herr **Hedlund** i Östersund, om pension åt snickaren A. Larsson.

Snickaren Andreas Larsson i Östersund är sedan år 1930 anställd såsom timavlönad arbetare vid Jämtlands fältjägerregementets kasernavdelning.

Larsson, som är född den 14/1 1881, har på grund av oklara anställningsförhållanden och i samband därmed ovissheten om pensionsföreskrifternas tillämpning icke erlagt några pensionsavgifter. I skrivelse den 29/12 1944 har Larsson hos chefen för regementet anhållit att bli underkastad 1934 års tjänstepensionsreglemente för arbetare. Redan dessförinnan har Larssons pensionsfråga varit föremål för handläggning av arméns fortifikationsförvaltning. I anledning av Larssons framställning har regementschefen i skrivelse den 31/1 1945 till statskontoret redogjort för Larssons anställningsförhållanden och tillika anhållit om statskontorets anvisningar rörande för Larsson tillämpningsbara pensionsbestämmelser.

I skrivelse till chefen för Jämtlands fältjägerregemente har statskontoret bland annat meddelat följande beträffande Larssons pensionering:

»Frågan om lämplig lösning av Larssons pensionsfråga är komplicerad på grund av bestämmelserna i kungörelsen nr 570/1934, enligt vilka en arbetare, som var underkastad 1934 års reglemente, ej finge bibehållas i tjänst efter 62 års ålder. Enligt tillämpningskungörelsen nr 695/1942 till 1942 års tjänste- och familjepensionsreglementen för arbetare gälla motsvarande bestämmelser; dock kan på Kungl. Maj:ts prövning bero om och i vad mån på grund av särskilda omständigheter ytterligare anstånd med entledigande må ifrågakomma.

En tillrättaläggning av Larssons pensionsfråga på så sätt att 1934 års reglemente — vid Larssons medgivande om inbetalning av honom belöpande pensionsbidrag — göres tillämpligt å honom retroaktivt, medför, att Larsson bör inbetala vad som skulle ha belöpt i pensionsbidrag för tiden *intill pensionsåldern, 60 år*, enligt nämnda reglemente samt för tiden fr. o. m. 1/7 1942 enligt 1942 års reglemente, vilket med hänsyn till Larssons kvarstående i tjänsten även blir tillämpligt trots hans ålder.»

Statskontoret meddelar härutöver följande anvisning rörande ärendets formella handläggning:

»Under för handen varande omständigheter förefaller det statskontoret lämpligast — och till synes även för Larsson fördelaktigare — att frågan om

pension åt honom, liksom eventuellt sedermera för hans änka, löses genom särskild framställning till Kungl. Maj:t och *riksdagen*.»

Larsson, som uppnått — om han varit pensionsberättigad — pensionsåldern den 14/1 1941, är fortfarande anställd vid regementet. Han beskrives av regementschefen såsom en mycket skicklig yrkesman, som med sin yrkesskicklighet förenar plikttrohet och mönstergill vandel.

Med hänsyn till ovan anförda förhållanden måste det vara en gärd av rättvisa, att Larsson — även om han ej kan inrangeras under gällande tjänstepensionsreglemente för arbetare i statens tjänst — måtte få komma i åtnjutande av liknande pensionsförmåner, varom är stadgat i 1934 års tjänstepensionsreglemente. Det synes mig i varje fall vara berättigat, att staten i någon form lämnar sitt erkännande åt en trotjänare, som intill 60 års ålder oförvitligt och föredömligt utfört sitt arbete samt därefter fortfarande lika nitiskt utfört sitt arbete vid regementet under ytterligare 6 år.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte tillerkänna snickaren Andreas Larsson i Östersund pension enligt de förmåner, som angivas i 1934 års tjänstepensionsreglemente för arbetare i statens tjänst, eller — därest detta av formella skäl ej kan bifallas — Larsson måtte erhålla den pension, riksdagen finner skälig.

Stockholm den 17 januari 1947.

Verner Hedlund,
Östersund.

Till ärendet hörande handlingar komma att överlämnas till vederbörande riksdagsutskott.

Stockholm 1947 - Caslon Press Boktr.
